Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 2638/14
20.05.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, Одсека за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом, чији је правни следбеник Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 183-00-00032/2014-13 од 17.01.2014. године, у предмету признавања права на дечији додатак, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.05.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, Одсека за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом, број: 183-00-00032/2014-13 од 17.01.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Општинске управе Велика Плана број: 183-2141 од 18.12.2013. године, којим решењем тужиљи није признато право на дечији додатак.

Тужбом поднетом Управном суду дана 19.02.2014. године, уређеном поднеском од 12.03.2014. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа, наводећи да је погрешан закључак првостепеног и туженог органа да њена породица поседује више непокретности. Указала је да наводни стамбени простор није у функцији становања и да представља помоћну зграду од 30 м2 у којој је до пресељења у нову кућу живело деветочлано породично домаћинство. Додала је да је поменута стамбена зграда потпуно неупотребљива, (не само за становање) с обзиром да је потпуно руинирана и склона паду, са дотрајалим кровом и урушеним плафонима по собама, а будући и да прокишњава, не може служити ни као шупа. Навела је даље да живи у кући од 70 м2 са још осам чланова домаћинства (супруг,

дете, снаја, брат и две кћерке, мајка и отац), те да она, муж и дете користе само једну собу и дневни боравак са осталим члановима домаћинства. Указала је на одредбу члана 6. Закона о финансијској подршци породици са децом, па је истакла да спорни објекат ни на који начин не доприноси побољшању стамбене ни материјалне ситуације тужиље и њеног породичног домаћинства, тако да није могао представљати основ за одбијање њеног захтева. Посебно је указала да је предње чињенице истицала у првостепеном, као и у жалбеном поступку, али да се органи управе нису упуштали у утврђивање правог стања ствари. Одлучне чињенице су утврђене само на основу података из катастра непокретности, без извршеног увиђаја на лицу места којим би се утврдило стање објекта. Позвала се и на одредбу члана 22. Правилника о ближим условима и начину остваривању права на финансијску подршку породице са децом и додала да је у последњих неколико година остваривала право на дечији додатак. Са изнетих разлога предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења правилно је поступио првостепени орган када ожалбеним решењем од 18.12.2013. године није признао тужиљи право на дечији додатак. Ово стога што је правилно закључио да тужиља не испуњава услове прописане одредбом члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 16/02, 115/05 ... 107/09), будући да са својим дететом живи у заједничком домаћинству са родитељима, а да је отац тужиље власник две непокретности: породичне стамбене зграде и помоћне зграде, које се према уверењу РГЗ-СКН-Велика Плана број: 952-3/2013-3220 од 22.11.2013. године налазе на кп ... КО ... . Сагласно томе, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиље применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010).

Одредбом члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 16/02, 115/05...107/09) прописано је да се право на дечији додатак може остварити уколико подносилац захтева, односно чланови његове породице, не поседују непокретности на територији Републике Србије, осим одговарајућег стамбеног простора који одговара потребама појединца, односно породице.

Одредбом члана 22. став 1. - 3. Правилника о ближим условима и начину остваривању права на финансијску подршку породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 29/02 ... 27/10) прописано је да се под одговарајућим стамбеним простором, у смислу Закона и овог правилника, подразумева стамбени простор у коме породица живи, а који не може бити већи од стамбеног простора који подразумева собу по члану породице, и још једну собу. Подносилац захтева и чланови његове породице могу, у смислу Закона и овог правилника, поседовати поред одговарајућег стамбеног простора, гаражу и изнајмљени пословни простор

(закуп) не већи од 20 квадратних метара. Под нужним економским зградама у пољопривредном домаћинству, у смислу Закона и овог правилника, подразумевају се мањи обори, штале, амбари, надстрешнице.

Оцењујући законитост оспореног решења Управни суд налази да су поступку који је претходио доношењу тог решења учињене повреде правила поступка прописане одредбом члана 199. став 2. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010), а које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари. Наиме, тужиља је у жалби указивала, а исте наводе је поновила и у тужби, да у породичном домаћинству њеног оца живи њих деветоро, да супруг, дете и она живе у једној соби, снаја, брат и две кћерке у другој, док мајка и отац користе дневни боравак, као и да у дворишту постоје два објекта, с тим да је један од тих објеката стара кућа у којој није могуће боравити, због крова који прокишњава и плафона који је почео да се руши. На ове наводе жалбе тужени није одговорио, осим констатовања да се ради о породичној стамбеној згради и помоћној згради које су власништво оца тужиље и навођења ознаке кат. парцеле на којој се те непокретности налазе. Међутим, из образложења оспореног решења, као ни из доказа достављених уз одговор на тужбу, се не може утврдити да ли наведена помоћна зграда представља помоћни грађевински објекат који је у функцији коришћења главног одговарајућег стамбеног објекта или је реч о засебном стамбеном простору, у ком случају је потребно утврдити да ли непокретности које тужиља са породицом користи, укључујући и ту другу непокретност, одговарају потребама појединца односно породице у смислу напред цитираног члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом. Према налажењу суда, одговарајући стамбени простор, у смислу наведеног члана закона, јесте онај стамбени простор који одговара потребама појединца односно породице, заједно са помоћним објектима који служе за његово коришћење, па како првостепени орган ниједну релевантну чињеницу на напред наведене околности није утврдио, а тужени орган оспореним решењем недостатке ожалбеног решења није отклонио, то је оспорено решење морало бити поништено.

Са изнетих разлога Управни суд је применом члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.05.2016. године, 4 У. 2638/14

Записничар
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР